

Løgtingsmenn á Noregsferð

Skuldu fyrireika oljulóggávu – endaðu sum barnaansarar

Tað var sum allir illu andar óveðursins bráðliga vóru loystir úr bondum og trinu sín villa dans á aldunum. Katamaranurin fór ýlandi av alduryggi á aldurygg, breyt ígjøgnum sjógvín og skúmaði hann upp í hvítasta hjóm, tveittist síðan friðleysur fram eftir teim uppøstu aldunum. Neyðugt var at koma konuni við bróstabarninum til hjálpar – og heppin var hon, tí umborð var eisini vinnunevnd Føroya Løgtings...

Vinnunevnd løgtingsins í arbeiðsferðum í Noregi. F.v.: Henrik Old (jv), Heini O. Heinesen (lj), Jørgen Niclasen (ff), Lasse Klein (krf), Bjørn á Heygum (sb), Karl Heri Joensen (sj; fyri Álu Zachariassen) og Óli Jacobsen (vmf)

mil, og ta vit høvdu siglt ein tíma lögdu vit inn til fyrstu bygðina. Ferðafólk fóru í land, og onnur komu umborð.

Hyrurin var góður umborð, og hann varð ikki minni góður tá føroysku ferðafólkini varniðust, at maðurin, sum SELDI ferðaseðlar, hevði eina BUS-COM-ferðaseðlamaskinu í beltinum. Just tær somu sum SL og Bygdaleiðir bruka.

Ahugið millum føroysku ferðafólkini fyri hesari ferðaseðlamaskinu setti sin serliga dam á hesa lötuna, og glosur nar um just hetta merkið av ferðaseðlamaskinum voru at hoyra ur ymsum krókum.

Ja, onkur helt hesa hending vera so minnisrika, at myndatolið varð tikið fram, og er myndin eitt varandi minni um eitt tol, sum eisini kann brukast Uttanfyri smaregnaði, og ein fari av vataslettingi kendist.

LASSE KLEIN

Vinnunevnd Føroya Løgtings var á arbeiðsferð í Noregi í sambandi við fyrireikingina av føroysku oljulóggávu. Men tað er ikki tað, sum henda fragreiðingin snyr seg um, men um utferðina, leygardagin – hin minniliga – 18. oktober 1997.

Himmalin stóð í einum roki, tá ið eg snemma henda leygar morgun kagaði ut av vindeygnum á fimta hædd á gistingarhúsinum, og skyggini á himmalhvalvinum gjørd vart við, at heystið nu av álvara var komið. Vit vóru ju komn út í oktober, og veðrið munti mest av øllum um ein keðiligan regndag heima í Føroyum. Uttanfyri smaregnaði, og ein fari av vataslettingi kendist.

Hann var útsynningursunn-an í attini.

Trøndheimsfjórður

Vit vóru stóð í Trøndheimi, og farið var av gistingarhúsinum klokkan hálgumtiggju. Hyrurin var góður, eisini tí, at vit á utferðini skuldu sigla fram við norsku strondini – ut eftir Trøndheimsfjórðinum og skuldu eisini leggja at í fleiri smáum bygðum har um leiðir.

Tá ið vit komu oman á bryggjuna í Trøndheimi, og sóu at vit skuldu við einum katamarani, settu vit stórar vónir til ferðina, og hóast fleiri av okkum ongantið høvdu verið um borð á einum tilikum báti áður, so kendu vit kringumstøðurnar aftur: tað var sum at koma um borð á eitt flogfar, stólarnir líktust nogv. Umleið 50 fólk komu umborð í Trøndheimi.

«Lauparen» er navnið á báti-num, og hann hevur tvær salongir; onnur á batadekki-num, hin í erva. Tann í neðra hevði umleið 90 sitipláss. Tann í erva umleið 40 sitipláss. Á stýriborðssíðu var vesi, á bakborðssíðu viðfórisrum. Ein kiosk var eisini umborð.

Har var nössligt og reint. Urtpottar og runnar stóðu ymsastaðni, og tað sást týðuliga, at báturin var væl røktur, og at dentur er lagdur á eitt hugnaligt umhvøvi.

Kend ferðaseðlamaskina

Klokkan tiggju var endin slept-ur og miniligi tururin byrjaði. Báturin gekk skjott, uml. 40

Henrik Old á bryggjuni framman fyri katamaranin «Lauparen» eftir at vit í ódnarveðri høvdu lagt at í Brekstad á vesturlandinum

Um borð á oljuboripallinum «Heidrun». Jørgen Niclasen, Henrik Old, Per Kotte, kunningarstjóri hjá Statoil, og Karl Heri Joensen. Jørgen royndir eitt av vøddatølunum í moti-
onsrúminum umborð

Ein villan dans á aldonum

Summi av ferðafólkunum durvaðu, onnur skoðaðu nattu-
runa fram við norsku strönd-
ini, uppáttur onnur løsu bøkur
og bløð.

Tá ið vit høvdu siglt í umleið
ein tíma aftrat, slógu aldurarn
harðari móti skrokkinum. Tað
var sum allir illu andar ovedur-
sins bráðliga voru loystir úr
bondum og nú trinu ein villan
dans á aldukambunum. «Laup-
aren» fór ylandi av aldurryggi á
aldurygg, smildraði sjøgvarnar
til hvitasta skum, sum fall
saman við slavtøkuna.

Hvørja ferð, baturin brast
móti aldonum, hoyrðust sma-
hvin og róp ymsastaðni frá. At
byrja við fegnadust ferðafólkini
um brestin móti aldoni, men
sum tíðin leið gjørdust fólk
bangin og ørkymlað av hørðu
brestinum.

Aldan var ikki einsamøll um
at trína dansin á tí vata, dand-
andi golvunum. Eitt lætt og
smíðligt far – katamaranurin –
tveittist friðleysur fram eftir tí
nu uppøsta aldonum. Tað gekk
frama við rukandi ferð.

Eg hevði keypt mær ein kopp
av kaffi, sum eg setti frá mær á
bordinum, men skjótt matti eg
halda koppinum, tí sløgin móti
aldunum gjørdust harðari og
harðari, og næsti stoyturin
móti aldonum tømdu koppin í
einum upp undir loftið og niður
á durkið.

Róp, skriggj og grátur

Ferðafólkini skimaðust rundan
um seg, og tað var tyðuligt, at
hetta var ein stóða, sum hvørki
norðmenn ella vit voru von við.
Veðrið uttanfyri gav ikki bein-
leiðis boð um, at vandi var á
ferð. Vindmegin var uml. 24
nú/sek., og aldurarn millum
triggjar og fimm metrar høgur.

Men uttan mun til persónlig-
ar metingar av veðrinum, so
gjørdist bresturin móti ald-
unum ogvushigari og ogvushig-
ari, og fólk tóku nú at rópa og
skriggja, summi grótu, meðan
onnur sotu sum negld niður á
stólin hjá sær – líkbleik á at
lita; og tøy, sum sátu fremst í

batinum voru ringast fyri.
Í tí eina brestinum móti ald-
unum lyftust eini tiggju fólk
upp frá setrinum í einum.

Familjur við børnum voru
illa fyri. Smabarnagráturin
hoyrðist um allan bátin.

Ræðslusligin mamma

Eini fyra stólasetur framman
fyri meg, á bakborðssíðu, sat
ein mamma við einum brosta-
barni. Stólaraðið, sum var sett
saman av trimum stólum, stóð
fyri seg sjálfvan – ikki aftur og
fram, men við síðuni til; tað
einasta, sum stóð soleiðis. Ein-
ir fimm metrar voru frá hesum
stólaraði til tøy næstu røðini.
Hón sat so at siga fyri seg
sjálfvan, og tí var trupult at
koma henni til hjálpar.

Tað sást tyðuliga, at hon var
ræðsluslig; ikki bara fyri sær
sjálfvari, men eisini fyri litla
barninum. Men við aðrari
hondini helt hon fast um barn-
ið, meðan hon við hinari helt
fast um armin á stólum. Hon
var illa fyri, og tað var ein
spurningur, nær hon misti tak-
ið á barninum.

Við síðuna á henni sat try
ára gamli sonur hennara.
Hann helt fast við báðum
hondum. Aftanfyrri hana sotu
hinir báðir synirnir, sum voru
ávikavist sjev og niggju ara
gambl, og aftan fyri teir sotu
tvey av ferðafólkunum úr
Føroyum: Susanna Danielsen
og Karl Heri Joensen.

Longri afturi í batinum sotu
Óh Jacobsen, Bjørn á Heygum,
Jørgen Niclasen og Heim O.
Heinesen. Og í erva, í hinari
salongini, sat Henrik Old.

Fyrsta royndin míseydnaðist

Ferðin var framvegis um 40
mil, og ta einu ferðina var
bresturin móti aldonum so
hvøllur, at konan við brosta-
barninum fór himmalhøgt
uppfrá á stólin, og tað sást tyðu-
liga, at hon hevði fingið ogvu-
liga ílt í ryggini; skaða kanska.
Og nú voru brestirnir so tittur
og harðir, at tað var ikki hugs-
ingur um at koma henni til
hjálpur.

Ein av manningini gjørdi
eina roynd, men vendi aftur
framman fyri meg sat 62 ára
gamli Per Kotte, kunningar-
stjóri hjá Statoil, sum var í
ferðalagi saman við okkum. Vit
báðir reistust og royndu at
koma teimum neyðstøddu til
hjálpur, og hoast brestirnir nú
voru so harðir móti batinum,
at alt skakaðist og ristist um-
borð, so eydnaðist Peri at koma
fram til stólaraðið yvir av
konuni. Frástandurin var
einar fimm metrar millum tøy
basi.

Sjálvur kom eg fram til sjev
og niggju ara gomlu dreingir-
nar.

Spenningurin stóður

Teir róptu og skriggjaðu, og í
allari orrustini skeldi tað tann
eldri dreingurin mammuna fyri
at hon hevði valt hesa farleið-
ina: «Hví fóru vit? Tú hevur
alla skyldina! Nær koma vit í
havn? O.s.fr. Og soleiðis helt
hann fram eina goða løtu. Eg
royndi at ugga dreingirnar
sum frægast.

Fleiri av ferðafólkunum voru
deyðkomnir í sjøverki, og høvdu
funnið sær berisposar og taskur
til endamálið.

Men greitt var, at støðan hjá
mammuni var ikki goð. Beint
aftan fyri dreingirnar sat Karl
Heri Joensen, sum nú gjørdi
seg kláran saman við Per
Kotte at koma mammuni til
hjálpur.

Tað voru ræðulig sekund-
minuttir. Tíðin stóð í stað.
Spenningurin var stóður, tí nú
hevði tað skund at koma kon-
uni til hjálpar.

Tann føroyski James Bond

Allir royndar í kroppinum stóðu
sina vøddir hesa løtuna, og litil
ivi var um, at bondin í Gerðum
var í goðari venjing. Spurning-
urin var bara, nær hesin fø-
royski «James Bond» náddi
fram til konuna við brosta-
barninum.

Júst meðan sjøverkurin hjá
dreingunum var upp á tað
mesta og eg helt um pannuna
á teimum og royndi at ugga
teir, tveittu Karl Heri seg fram
móti stólinum hjá mammuni,
fekk um armin á stólinum við
aðrari hondini og helt fast,
men av tí, at aldbrestirnir
enn voru harðir, varð hann
tveittur aftur og fram eftir.

Eftir tann sera baldruta túrin við «Lauparen» fóru vit aftur til Trondheims við hesum
katamaraninum, «Agdenes», ið var stórri enn hin fyrri. Men her umborð hendi tað óhapp,
tveir rávar á bakborðssíðu knústust

Hann er komin at krevja ferðagjald. BUSCOM-bilett-
maskinan hevði serstakan áhuga hjá føroyska ferðalag-
num um borð á «Lauparen». Onkur mintist aftur á ser-
staka politiska hending í hesum sambandi og speiglosur
flugu gjøgnum salongina

durkinum. Eina løtu seinni
eydnaðist honum at fáa litla
barnið frá konuni. Og hann sat
á durkinum við barninum í
aðrari hondini, meðan hann
helt fast í stólin við hunari.

Aldurnar móti batinum voru
enn harðar. Og tann føroyski
James Bond varð fluttur aftur
og fram, har hann sat á durki-
num við barninum. Viðhvørt í
leysum lofti, men við barninum
trykt í føvninginum.

Takkaðu fyri hetjuhjálpinu

Tað var eisini ein spurningur,
hvussu leing, hann kundi
blíva sitandi har, hann sat.
Men í somu løtu kom Per Kotte
honum til hjálpar og lofðu
pinkubarninum í triðju roynd-
ini.

Í salongini í erva sat, sum
sagt, ein royndur føroyskur
sjómáður – skiparin Henrik
Old, sum undraðist á, hví skipar-
in á «Lauparen» ikki slakaði
ferðini. Og tá hann fekk høvi
til tess, fór hann at geva skip-
aranum goð ráð. Og beman-
vegin, skiparin minkaði ferð-
ini, gav hetta urslit.

Røðin á skiparanum hoyrd-

ist í hátalaranum, og hann bað
ferðafólkini, sum sotu framma-
laga í batinum um at flyta seg
longri aftur. Fleiri av hinum
ferðafólkunum komu konuni og
try ára gamla sonnum til
hjálpur. Og tá ið høvdu sett
seg longri aftur í batinum,
klappaðu og takkaðu ferðafólki-
ni okkum fyri hjálpinu. Hetju-
hjálpar vildu summi vera við.
Teir eldru dreingirnir voru
sera takksamir og tóku í hond-
ina á okkum.

Greitt var, at katamaranurin
ikkí kundi halda leiðina fram
og legði inn í Brekstad á vest-
urlandinum. Vit hjálptu konu-
ni og børnum hennara í land,
har ein bussur stóð fyri teim-
um. Og vit onnur fingju boð um
at fara aftur til Trondheims við
einum øðrum størri katama-
ranum.

Katamaranurin, sum vit fóru
aftur til Trondheims við, hét
«Agdenes». Á hesum turinum
hendi eisini eitt óhapp. Tveir
rutar knústust í bakborðssíðu
Men vit komu kortini aftur til
Trondheims í øllum goðum.